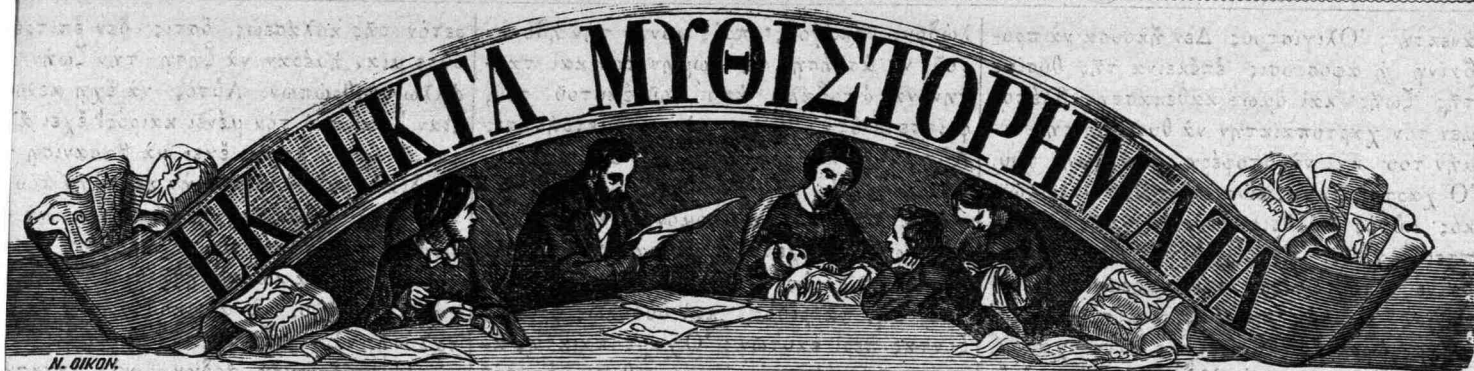

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
εἰς ἄλλοις πόλιν διὰ γραμματοσήμου,
εἰς ἄλλοις πόλιν διὰ γραμματοσήμου,
εἰς ἄλλοις πόλιν διὰ γραμματοσήμου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σανδῆς**, (συνέχεια), μετάφρασις
Ι. Ι. Σκυλίτση. — **ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ὁ ΝΟΘΟΣ**, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια),
μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — **Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝ-**
ΣΟΡΩ, μυθιστορία **Α. Δουμά**, (συνέχεια), μετάφρασις **Διδ.** — **ΑΛΗΘΗΣ**
ΤΡΑΓΩΔΙΑ, διήγημα **Εὐγενίου Σόη**.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτὴ :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Μοναχὸς τις ὑποστηρίζων τὴν κεφαλὴν τοῦ, ἠκροῦτο μετὰ κατανύξεως αὐτόν. (σελ. 85).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣΜετάφρασις **Ι. Ισιδ. Σκυλίτση**.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Μίαν ἡμέραν, θέλων νὰ κατασιγάσῃ τὰς
βαρεῖας ἐπιτιμήσεις μου κατὰ τοῦ πάθους
τοῦ ὁποῖον εἶχε πρὸς τὸ χαρτοπαίγιον,
ἐδοκίμασε νὰ τὸ δικαιολογήσῃ.— Ἡ χαρτοπαίξια, με λέγει με τὴν πει-
στικὴν ἐκείνην στωμυλίαν ἣτις με κατε-
ξουσίαζεν, εἶναι πάθος πολὺ δραστικώτε-
ρον τοῦ ἔρωτος. Καθὼ γονιμώτερον εἰς δρά-
ματα τρομερά, εἶναι καὶ μεθυστικώτερον,
εἶναι ἡρωϊκώτερον εἰς τὰς πράξεις τὰς συν-
τεινούσας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ. Ὁμολογῶ
μὲν ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ εἶναι χαμερπὴς τὸ
φαινόμενον, ἀλλ' ἡ ζέσις τοῦ ὑπάρχει πα-
νίσχυρος, ἡ τόλμη ὑπερύψηλος, καὶ αἱ
θυσίαι τοῦ δὲν ἔχουν ὄρια. Πρέπει, Ἰου-
λίττι, νὰ ζεύρῃς, ὅτι οὐδέποτε ἐμπνέουναἱ γυναῖκες τοιαύτην φρενίτιδα. Ὁ χρυ-
σὸς εἶναι δύναμις ὑπερτέρας τῆς ἰδικῆς των.
Συγκριτικῶς πρὸς τὴν ἰσχύν, τὴν θαρρα-
λεότητα, τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ἐπιμονὴν τοῦ
χαρτοπαίκτη, ὁ ἔραστής εἶναι ἀσθενὲς παι-
δί, οὐτινος αἱ προσπάθειαι εἶναι ἀξίαι οἴ-
κτου. Πόσους ἀνθρώπους εἶδες νὰ θυσιάσωσι
εἰς τὴν ἐρωμένην των τὴν τιμὴν, τὸ ἀγα-
θὸν τοῦτο τὸ ἀνεκτίμητον, αὐτὴν τὴν ἀ-
νυπέρθετον ἀνάγκην, αὐτὸν τὸν ὄρον ὑπ-
έρβειον, ἀνευ τοῦ ὁποῖου στοχάζεται ἐκεί-
στος ὅτι δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι ἡ ὑπαρξίς

ἀνεκτὴ ; Ὀλιγίστους. Δὲν ἤκουσα νὰ προ-
βικνὴ ἡ ἀφοσίωσις ἐπέκεινα τῆς θυσίας
τῆς ζωῆς· καὶ ὅμως καθεκάστην βλέπο-
μεν τὸν χαρτοπαίκτην νὰ θυσιάζῃ τὴν τι-
μὴν του καὶ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ζωὴν του.
Ὁ χαρτοπαίκτης εἶναι τραχύς, εἶναι στωϊ-
κός· αὐτὸς καὶ θριαμβεῖ ψυχρῶς καὶ πί-
πτει ψυχρῶς. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων μετα-
βαίνει ἀπὸ τῶν ἐσχάτων τάξεων τῆς κοι-
νωνίας εἰς τὰς πρώτας, καὶ πάλιν μετ'
ὀλίγας ὥρας καταβαίνει εἰς τὰς ἐσχάτας,
τοῦτο δὲ χωρὶς ν' ἀλλάξῃ σχῆμα ἢ ὄ-
ψιν. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, χωρὶς νὰ πα-
ραιτήσῃ τὴν θέσιν ὅπου τὸν δεσμεύει ὁ
δαίμων του, διατρέχει ὅλας τὰς περιπε-
τείας τοῦ βίου, διέρχεται ὅλας τὰς κατα-
στάσεις ὅσας παράγει ἡ τύχη ἐν τῇ κοι-
νωνίᾳ. Τώρα, μὲν βασιλεὺς, τώρα δὲ ἐπι-
της, δι' ἐνὸς ἡμέρας ἀνέρχεται τὴν με-
γίστην αὐτῆς κλίμακα, πάντοτε γαλήνιος,
πάντοτε κύριος ἐαυτοῦ, πάντοτε ὑποστη-
ριζόμενος ὑπὸ τῆς σθεναρᾶς φιλοδοξίας
του, πάντοτε παροτρυνόμενος ὑπὸ τῆς
φλογερᾶς διψῆς ἥτις τὸν καταβιβρώσκει.
Τί θὰ ἦναι μετ' ὀλίγον ; ἡγεμὼν ἢ δοῦ-
λος ; Πῶς θὰ ἐξέλθῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄντρον ;
γυμνὸς ἢ συγκύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ
χρυσοῦ ; Ἀδιάφορον αὖριον θὰ ἐπανεέλθῃ
νὰ κάμῃ ἐκ νέου περιουσίαν· ἢ νὰ τὴν
χάσῃ, ἢ νὰ τὴν τριπλασιάσῃ. Τὸ μόνον
ἀδύνατον εἰς αὐτὸν εἶναι ἡ ἀνάπαυσις·
εἶναι ὡς τὸ πτηνὸν τῶν τρικυμιῶν δὲν
εἰμπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς κύματα ἐξωργι-
σμένα καὶ ἀνέμους μαινομένους. Τὸν κα-
τηγοροῦν ὅτι ἀγαπᾷ τὰ χρήματα ; τὸσον
ὀλίγον τὰ ἀγαπᾷ, ὥστε τὰ ρίπτει μὲ πλή-
ρεις χεῖρας. Αὐτὰ τὰ δῶρα τῆς κολάσεως
οὔτε τὸν χρησιμεύουν, καὶ οὔτε τὸν χορ-
ταίνου. Μόλις πλουτίζεται καὶ δὲν βλέ-
πει τὴν ὥραν πότε ν' ἀφανισθῇ πάλιν, ὅ-
πως πάλιν ἀπογευθῇ τὴν νευρικὴν ἐκεί-
νην καὶ τρομερὰν συγκίνησιν, ἀνευ τῆς
ὁποίας ἡ ζωὴ των εἶναι ἀνούσιος. Τί λοι-
πὸν εἶναι ὁ χρυσὸς εἰς τὰ ὅμματά του ; αὐ-
τὸς καθ' ἑαυτὸν, ὅ,τι εἰς τὰ ἰδικά σου οἱ
κόκκοι τῆς ἄμμου. Ἄλλ' ὁ χρυσὸς τὸν εἶ-
ναι ἐμβλημα τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν,
ἅτινα ἔρχεται νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ ἀψηφήσῃ.
Ὁ χρυσὸς, εἶναι τὸ ἄθυρμά του, ὁ ἐχθρὸς
του, ὁ Θεὸς του, τὸ ὄνειρόν του, ὁ δαί-
μων του, ἡ ἐρωμένη του, ἡ ποιήσις του·
εἶναι ἡ σκιὰ τὴν ὁποίαν κυνηγεῖ, προσ-
βάλλει, σφίγγει καὶ πάλιν ἐπειτα τὴν ἀ-
φίνει νὰ ἀποπεταξῇ, διὰ τὴν ἡδονὴν τοῦ
νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αὐτὴν πάλιν, νὰ ἔλθῃ
ἐκ νέου εἰς τὰ χεῖρα μὲ τὴν τύχην. Ὡ-
ραῖον εἶναι τοῦτο, σὲ βεβαιῶ· ναὶ μὲν εἶ-
ναι μωρία καὶ δικαίως καταδικάζεται, δι-
ὅτι ἡ τοσαύτη ἐνέργεια ἀποβάλλει εἰς τὴν
κοινωνίαν ἀκαρπὸς καὶ ἀνωφελής, καὶ δι-
ὅτι ὁ ἀνθρώπος ὅστις κατευθύνει τὰς ду-
νάμεις του πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν κλέπτει
ἀπὸ τοῦς ὁμοίους τοῦ ὅ,τι καλὸν ἐδύνατο
νὰ τοῦς κάμῃ, ἂν δὲν ἦτο τὸσον φιλαυ-
τός. Ἀλλὰ καταδικάζοντες μὴ τὸν κατα-
φρονῇτε, ὡς εἶς οἱ μέτριοι, οἱ μικροὶ ὀρ-
γανισμοί· οἱ ἀνίκανοι καὶ πρὸς καλόν, ὡς
καὶ πρὸς κακόν. Τὸν κολοσσὸν θελήσεως
τοῦτον, τὸν οὕτω παλαιόντα ἐντὸς θυσί-

λῶδους πελάγους· πρὸς μόνον τὴν ἡδονὴν
τοῦ νὰ ἀσκήσῃ τὴν ῥώμην του καὶ ταύ-
την νὰ ἀποβάλῃ ἀπὸ τοῦ ἐαυτοῦ του,
φαίτετε ὅταν θέλετε νὰ καταμετρήσῃτε.
Αὐτὸν ἡ φιλαυτία προσωθεῖ εἰς τοὺς κό-
πους καὶ εἰς τοὺς κινδύνους, καθὼς δε-
σμεύει σὰς εἰς ἔργα ὑπομονῆς καὶ ἐπιτη-
δειότητος. Ἐγχετε ν' ἀριθμήσῃτε εἰς τὸν
κόσμον πολλοὺς ἀνθρώπους ἐργαζομένους
ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ οὐδόλως φροντί-
ζοντας περὶ ἐαυτῶν ; Ὁ χαρτοπαίκτης ἀ-
πομονοῦται ἀνυποκρίτως, τίθησιν ἐαυτὸν
κατὰ μέρος· διαθέπτει τὸ παρὸν καὶ τὸ
μέλλον του, τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν τιμὴν
του. Καταδικάζει ἐαυτὸν εἰς κακοπαθείας,
εἰς μόχθους· οἰκτεῖρετε τὴν πλάνην του,
ἀλλὰ μὴ εἰς τὰ ἄδύτα τῆς ὑπεροψίας σας
συγκρίνεσθε πρὸς αὐτόν, ὅπως ὑπεραίρεσθε
σεῖς ταπεινούντες ἐκεῖνον. Τὸ ὀλέθριον πα-
ραδειγμὰ του ἂς σὰς χρησιμεύσῃ μόνον
ὡς παρηγορία διὰ τὴν ἀβλαβὴ σας μηδα-
μινότητα.

— Καλέ, μὲ τί σοφίσματα, τὸν ἀπεκρί-
θην, τρέφεται ἡ καρδιά σου, ἡ μάλλον πό-
σον ἀσθενὴς εἶναι ὁ νοῦς ὁ ἰδικός μου ; Ὁ
χαρτοπαίκτης δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητος ;
Ὡ Λεῶν ! διατί, ἐνῶ τόσην ἔχεις δύνα-
μιν, δὲν τὴν καταβάλλῃς ὅπως κατανική-
σῃς τὸν ἐαυτὸν σου πρὸς ὄφελος τῶν ὁμοί-
ων σου ;

— Διότι, ὡς φαίνεται, ἀπεκρίθην μὲ πι-
κραν εἰρωνείαν, ἐνόησα κακῶς τὴν ζωὴν·
ἡ διότι ἡ φιλαυτία κακῶς μ' ἐσυμβού-
λευσε· καὶ ἀντὶ ν' ἀναβῶ εἰς πολυτελες
θέατρον, ἀνέβην εἰς σκηνὴν ἐν ὑπαίθρῳ·
ἀντὶ νὰ δοθῶ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν πιθα-
νῶν ἀρετῶν εἰς ἐπήκοον τοῦ κόσμου, καὶ
νὰ διαδραματίζω πρόσωπα ἡρωικὰ εἰς τὰ
θέατρά του, ἐπρόκρινα εἴτε χάριν διασκε-
δάσεως εἴτε χάριν ἐνισχύσεως τῶν μυώ-
νων μου νὰ κάμνω κυδιστήματα ἐπικί-
δυνα, νὰ χορεύω ἐπάνω εἰς τὸ σύρμα. Καὶ
πάλιν δὲ αὐτὴ μου ἡ σύγκρισις εἶναι ἀνε-
πιτυχής, διότι ὁ σκληροπαίκτης ἔχει καὶ
αὐτὸς τὴν κενοδοξίαν του καθὼς καὶ ὁ ἡ-
θοποιὸς καὶ ὁ διδάσκων ἀπ' ἀμβωνος ὅσα
φιλόφρονες μόνος ὁ χαρτοπαίκτης δὲν
ἔχει κενοδοξίαν· αὐτὸν οὔτε τὸν θαυμάζει
κάνεις, οὔτε τὸν χειροκροτεῖ, οὔτε τὸν
φθονεῖ. Οἱ θρίαμβοί του εἶναι τόσον ἐφήμεροι
καὶ τυχαῖοι, ὥστε κρίνονται ὡς ἀνάξιοι
λόγου· τὸναντίον μάλιστα ἡ κοινωνία τὸν
καταμέμψεται, ὁ ὄχλος τὸν καταφρονεῖ,
μάλιστα δὲ ὅταν χάσῃ. Ὁλη του ἡ ἀγυρ-
τεία συνίσταται εἰς τὸ νὰ προσποιῇται ἀ-
ταραξίαν, νὰ πίπτῃ εὐσχήμως ἐνώπιον
σωροῦ ἀνθρώπων ἐνδιαφερομένων εἰς τὸ
παίγνιον, καὶ οἵτινες οὔτε τὸν βλέπουν,
ὡς εἶναι καὶ αὐτοὶ προσηλωμένοι εἰς τὸ
συμφέρον των ! Ἄν εἰς τὰς ταχυπόρους
ὥρας καθ' ἃς τὸν βοηθεῖ ἡ τύχη τέρπεται
πρὸς καὶ αὐτὸς νὰ θύῃ εἰς τὰς χυδαίας
τῆς πολυτελείας ματαιότητας, τοῦτο εἶ-
ναι ὁ φόρος του, φόρος ὅμως βραχύτατος,
πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας. Τάχιστα
μέλλει νὰ θυσιάσῃ ἀνηλεῶς ταύτας τὰς
παιδαριώδεις ἀπολαύσεις του, τὰς στιγ-
μιαίας, εἰς τὸν ὀργασμὸν ὅστις τοῦ κατα-
βιβρώσκει τὴν ψυχὴν, εἰς αὐτὸν τὸν πυ-

ρετὸν τῆς κολάσεως, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει
οὔτε μίαν ἡμέραν νὰ ζῇ τὴν ζωὴν τῶν
ἄλλων ἀνθρώπων. Αὐτὸς νὰ ἔχῃ κενοδο-
ξίαν ! καὶ ποῦ τὸν μένει καίριος ! ἔχει ἄλλα
καὶ ἄλλα νὰ κάμῃ· ἔχει νὰ βρασπίσῃ τὴν
καρδίαν του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν του εἰς
χάος, νὰ ἐκμυζήσῃ τὸ αἷμά του, νὰ τυ-
ραννήσῃ τὸ σῶμα του, ν' ἀπολέσῃ τὸ ἀρ-
γυρίον του, νὰ καταστήσῃ προβληματικὴν
τὴν ζωὴν του, νὰ ἀνοικοδομήσῃ, νὰ κα-
ταλύσῃ, νὰ στρεβλώσῃ, νὰ σχίσῃ εἰς ῥάκη,
νὰ ρίψῃ κινδυνεύτη ἀρδὴν, νὰ ἀνακτῇ
τεμάχιον πρὸς τεμάχιον, νὰ βάλῃ ἐντὸς
τοῦ βαλαντίου του, νὰ ρίψῃ κατὰ πᾶσαν
στιγμὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐρώτησε τὸν
ναύτην ἂν εἰμπορῇ νὰ ζῇ εἰς τὴν ξη-
ρὰν· ἐρώτησε τὸ πτηνὸν ἂν τέρπεται ἀνευ
πετερόγων, καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου
ἂν ὑποφέρῃ ζωὴν ἀνευ συγκινήσεων.

Ὡς τὸ χαρτοπαίκτης δὲν εἶναι καθ' ἑ-
αυτὸν ἐνοχλός· τοιοῦτος καθίσταται πᾶν-
τοτε σχεδὸν ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς
του καὶ ὡς ἐκ τῆς οἰκογενεῖας του τὴν
ὁποίαν καταστρέφει καὶ ἀτιμάζει. Ὑπό-
θεσέ τον ὅμως τοιοῦτον ὁποῖος εἰμ' ἐγώ,
μόνον, κατὰ μόνον εἰς τὸν κόσμον, ἀνευ
συμβασιῶν, ἀνευ συγγενειῶν ἀρκούντως
στενῶν ὥστε νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ἐλευ-
θερον, ἐγκαταλελειμμένον εἰς ἐαυτόν, κο-
ρεσθέντα ἐξ ἐρώτος ἢ ἀπατηθέντα, ὡς
πολλάκις μὲ συνέβη, καὶ θὰ οἰκτεῖρῃς βε-
βαίως τὴν πλάνην του· θὰ τὸν λυπηθῇ
ὅτι δὲν ἐγεννήθη κράσεως αἱματώδους καὶ
ματαιοδοξοῦ, ἀλλὰ χολερικῆς καὶ συνε-
πτυγμένης.

Τάττουσιν τὸν χαρτοπαίκτην εἰς τὴν αὐ-
τὴν κατηγορίαν τῶν πειρατῶν καὶ ληστῶν.
Ἐρώτησε τινὰς τῶν κυβερνήσεων, διατί
λοιπὸν μέρος τῶν προσόδων των πορίζον-
ται ἐκ τοιαύτης αἰσχροῦς πηγῆς ; Μόνοι
αὐταὶ εἶναι ἐνοχοὶ ὅτι παρέχουν χώραν εἰς
τοιοῦτον ἀποτρόπαιον πειρασμόν, τοιαῦτα
ὀλέθρια καταφύγια εἰς τὴν ἀπόγνωσιν.

Καίτοι ὁ ἔρως τοῦ χαρτοπαίγνιου δὲν
εἶναι καθ' ἑαυτὸν αἰσχροῦς ὅσον τὰ πλεῖστα
τῶν ἄλλων παθῶν, εἶναι ὅμως ὁ πάντων
κινδυνωδέστατος, δριμύτατος, ἀκαταμά-
χητος, καὶ ἔχων τὰς οἰκτροτάτας τῶν
συνεπειῶν. Σχεδὸν ἀδύνατον εἶναι εἰς τὸν
χαρτοπαίκτην νὰ μὴ ἀτιμασθῇ μετὰ τινα
ἔτη.

Τὸ κατ' ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ἔτι μάλλον
σκυθρωπάσας καὶ μὲ φωνὴν μετριωτέραν,
ἀφροῦ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπέφερα αὐτὴν τὴν
ζωὴν τὴν μεστὴν ἀγωνίας καὶ σπαραγμῶν
μὲ ἡρώτισμόν ὄντως ἱπποτικόν, ὅστις ὑπῆρ-
χεν ἡ βάσις τοῦ χαρακτῆρός μου, ἐπὶ τέ-
λους ὠλισθήσας εἰς τὴν διαφθοράν· ἡ ψυχὴ
μου δηλαδὴ κατεστῆρεν ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον εἰς αὐτὴν τὴν ἀέναντον πάλιν, καὶ οὕ-
τως ἔχασα τὴν στωϊκὴν δύναμιν δι' ἧς ἐ-
στεργα τὰς ἀποτυχίας, ὑπέμενα τὰς στε-
ρήσεις καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτῇ πενίᾳ, ἐπε-
χείρουν μὲ ὑπομονὴν νὰ σχηματίσω ἐκ
νέου περιουσίαν, ἐξ ἐνὸς ὀβολοῦ ἐνίοτε, ἀ-
νέμενα, ἡλιπίζα, προέβαινα μὲ φρόνησιν
βῆμα πρὸς βῆμα, καὶ κατηνάλισκα ὁλό-
κληρον μῆνα πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ὁσ-
ἔχανα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν

βίος μου χρόνον πολύν. Ἄλλ' ἀποκαμὼν τέλος νὰ ὑποφέρω, ἐτράπην παρὰ τὴν θέλησίν μου, παρὰ τὴν ἀρετὴν μου — διότι, χρεια νὰ εἶπω καὶ τοῦτο, ἔχει τὴν ἀρετὴν του καὶ ὁ χαρτοπαίκτης; — εἰς ἐξουσίαν ἄλλων μέσων, ὅπως ἀνακτῇσω τάχιστα ὅσα ἔχασα. Ἐδανείσθην ὅπως πάλιν παίζω καὶ ἔκτοτε ἠρξάνισθην πλέον κατὰ κράτος.

Κατ' ἀρχάς, πᾶσχει τις σκληρῶς βλέπων ἑαυτὸν εἰς θέσιν ὅχι ἀνεπίληπτον· ἔπειτα δὲ συνειθίζει καὶ εἰς τοῦτο, καθὼς εἰς ὅλα· ἄλλοφρονεῖ, πωροῦται. Ἐκαμῶν, τι κάμνουν οἱ χαρτοπαίκται καὶ ἄστωι κατέστην ζημιώδης καὶ ἐπικίνδυνος πρὸς τοὺς φίλους μου. Συνεσώρευσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ὅσα κακὰ εἶχα ὑποστῇ καρτερικῶς ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου χρόνον πολύν. Κατέστην ἔνοχος· ἐροῖς κοινῶς δύνουσα τὴν τιμὴν μου, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν τιμὴν τῶν πλησίων μου, καθὼς εἶχα ῥησικονδυνεύσει τὰ ἀγαθὰ μου. Τοῦτο ἔχει τὸ φοικῶδες τὸ χαρτοπαίγιον, ὅτι τὰ μαθήματα τὰ ὅποια σὲ δίδει δὲν σωφρονίζουσι διὰ παντός. Τὸ βλέπεις νὰ σὲ προσκαλῇ ἄειποτε! Τὸ ἀνεξάντλητον ἐκεῖνο χρυσίον μένει πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου. Σὲ ἀκολουθεῖ, σὲ παρακαλεῖ, σὲ λέγει. «Ἐλπίσσε!» καὶ συμβαίνει ἐνίοτε νὰ φυλάξῃ τὰς ὑποσχέσεις του, σὲ ἀποδίδει τὴν τόλμην, σὲ καθιστᾷ ἐκ νέου ἀξιοχρεῶν, φαίνεται ἀναβάλλον εἰσέτι τὴν ἀτιμίαν· ἀλλ' ἂν ἡμέρας ἐκτίθεται ἐκουσίως εἰς κίνδυνον ἢ τιμὴ εἶναι τετελεσμένη καὶ ἡ ἀτιμία...

Ὁ Λεῶνης μετὰ τὸν λόγον τοῦτον ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπεσεν εἰς σιωπὴν σκυθρωποτάτην· ἡ ἐξομολόγησις ἣν εἶχεν ἴσως κατὰ νοῦν νὰ μὲ κάμῃ ἐξέπνευσεν εἰς τὰ χεῖλη του. Εἶδα ἐκ τῆς ἐντροπῆς καὶ τῆς λύπης του ὅτι ἀνωρελὲς ἦτο νὰ ἀντικρούσω τὰ σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα τῆς παραλυμένης ζωῆς του, ἀφοῦ ἤδη τὸν ἔτυπτε βαρέως τὸ συνειδὸς.

— Ἀκουσε, μὲ εἶπεν, ἀφοῦ συνεφιλώθημεν, αὖριον κλείω τὴν οἰκίαν μου εἰς ὅλους μου τοὺς συνδαιτυμόνας καὶ ἀναχωρῶ εἰς Μεδιόλανα, ὅπου ἔχω ἀκόμη νὰ συναῶ ποσὸν τι ὅχι μικρὸν χρημάτων τὰ ὅποια μὲ ὀφείλονται. Ἐν τῷ μεταξὺ τοῦτ' φρόντισε νὰ ἀνακτῇσῃς ἐντελῶς τὴν ὑγείαν σου διὰ τῆς ἀναπαύσεως, βάλε εἰς τάξιν ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς τῶν δανεισμάτων μας, καὶ ἐτοίμασε τὰ πρὸς ἀποδιδόν μου. Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, ἡ δεκάπέντε τὸ πολὺ, θὰ ἐπανέλθω νὰ πληρῶσω τὰ χρεῖά μας καὶ νὰ σ' ἐπάρω νὰ παμε νὰ ζήσωμεν διὰ παντός ὅπου σύ θελήσῃς.

Τὰ ἐπίστευσα ὅλα καὶ εἰς ὅλα συνήνεσα. Ἀνεχώρησε λοιπὸν καὶ ἡ οἰκία ἐκλείσθη. Δὲν ἐπερίμενα νὰ γίνω ἐντελῶς καλὰ, ἀλλὰ πάραυτα ἐνησχολήθην νὰ τακτοποιήσω τὰ πάντα καὶ νὰ ἐξετάσω τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐμπόρων. Ἠλπίζα ὅτι ὁ Λεῶνης θὰ μ' ἔγραφεν ἅμα τῇ ἀφίξει του εἰς Μεδιόλανα, ὡς μὲ εἶχεν ὑποσχεθῇ· ἀλλὰ παρήλθαν ὀκτῶ ἡμέραι καὶ δὲν ἔλαβον εἰδήσεις του. Τέλος, μὲ ἀνήγγειλόν

ὅτι ἀφεύκτως ἔμελλαν νὰ τὸν δοθοῦν πλεονέστερα τῶν ὧν ἔχρεωστοῦμεν χρήματα, ἀλλ' ὅτι εὐρίσκειτο ἡναγκασμένος νὰ παρατείνῃ τὴν ἐκεῖ διατριβὴν του εἰς εἴκοσι ἡμέρας, ἀντὶ δεκάπέντε. Τί νὰ γίνῃ; ἔκαμ' ὑπομονήν. Μετὰ εἴκοσι ἡμέρας, νῆα ἐπιστολὴ του μὲ ἀναγγέλλει ὅτι ἡναγκάζετο νὰ περιμείνῃ τὰ ὀφειλόμενα μέχρι τέλους τοῦ μηνός. Μὲ κατεκυρίευσεν ἀθυμία. Μόνη εἰς τὸ ἀχανές ἐκεῖνο μέγαρον, ὅπου, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν αὐθαδῶν ἐπισκέψαν τῶν συνεταίρων τοῦ Λεῶνης ἡναγκάζομαι νὰ κρύπτομαι, νὰ καταβιβάζω τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου μου καὶ νὰ ὑφίσταμαι εἶδος ἀποκλεισμοῦ, τηκομένη ὑπὸ ἀνησυχίας, ἀσθενῆς καὶ ἀδύνατος, ἔρμαιον τῶν δεινοτάτων εἰκασιῶν καὶ τυπτομένη ὑπὸ τῶν ἐλέγχων ὅσους αἱ συμφοραὶ διήγειραν εἰς τὸ συνειδὸς μου, πολλάκις ὠρμήθην νὰ δώσω τέλος εἰς τὴν οἰκτρόν μου ζωὴν.

Ἄλλ' εἰσέτι ἀπέχετο τὸ τέρας τῶν βασάνων μου.

II'

Ἐνα πρωτὶ, ἐνῶ ἐνόμιζα ὅτι ἤμην μόνη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ ἐκράτουν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά μου ἕνα ἀνοικτὸν βιβλίον, χωρὶς νὰ βλέπω εἰς αὐτό, ἤκουσα ταραχὴν πλησίον μου καὶ ἐξελοῦσα τοῦ ληθαργίου μου εἶδα τὴν μυσαρὰν μορφήν τοῦ ἀντικόμητος Χιάλμου. Ἐβαλα φωνὴν καὶ ἐκινήθην νὰ τὸν διώξω, ὅτε ἔσπευσεν αὐτὸς νὰ ζητῇ μυριάκις συγγνώμην, εἰσεβάστω μὲν ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ εἰρωνικῶς, ὥστε δὲν ἤξευρα τί νὰ τὸν ἀποκριθῶ. Μὲ εἶπεν ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς ὑπηρετάς, εἰπόντας ὅτι δὲν ἐδέχετο ἡ κυρία, ἐπειδὴ εἶχεν ἐπιστολὴν τοῦ Λεῶνης, ὅστις τὸν παρήγγελλε νὰ ἔλθῃ καὶ μάθῃ περὶ τῆς υγείας μου, καὶ νὰ τὸν γράψῃ. Δὲν ἐπίστευσα εἰς αὐτὴν τὴν πρόφασιν, καὶ ἐκινούμην νὰ τὸ εἰπῶ, ἀλλὰ δὲν μ' ἔδωκε καιρὸν, ἐξακολουθῶν νὰ μὲ ὁμιλῇ τὸσον ἀναιδῶς καὶ μὲ τόσῃ ἀταραξίᾳ, ὥστε εἶδα ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποβάλω τῆς θύρας μου ἀνευ τῆς βοήθειας τῶν ὑπηρετῶν. Ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν κατελάμβανε τίποτε.

— Βλέπω, κυρία, μ' ἔλεγεν ὑποκριτικῶς, ὡς δῆθεν ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι ἐμάθετε τὴν δυσάρεστον θέσιν εἰς ἣν περιῆλθεν ὁ βαρὺν. Πέπεισθε ὅτι οἱ ἀσθενεῖς μου πόρῳ ἀπόκεινται εἰς τὴν διαθέσιν τοῦ δυστυχῶς, εἶναι μετριώτατοι ὡς πρὸς τὴν ἐλευθεριότητα τοιοῦτου ὄντος ἡγεμονικοῦ χαρακτῆρος· ἀλλὰ τοῦτο μὲ παρηγορεῖ, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος εὐτολμος, ἐπιχειρηματικὸς καὶ πολύτροπος. Πλειστακίς ἐγίνετο πάλιν πλούσιος· θὰ τὸν ἴδωμεν ἐκ νέου τοιοῦτον. Σεῖς ὅμως, κυρία μου, θὰ ὑποφέρετε, ἡ τόσον νῆα, τόσον ἀβροδίαιτος καὶ τόσον ἀξία καλλιτέρας τύχης! Διὰ σὰς ἐγκαρδίως λυποῦμαι, ἀναλογιζόμενος τὰς τόσας ἀφροσύνας τοῦ Λεῶνης, καὶ ὅσας ἀκόμη μέλλει νὰ πράξῃ ἔως οὗ πορισθῇ ἐκ νέου χρήματα. Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ἡ πενία εἶναι πρᾶγμα φοι-

κῶδες, καὶ ὅταν κάνεις ἐζήσῃς πάντοτε ἐν τῷ τῆς πολυτελείας.

Τὸν διέκοψα ἀποτόμως μαντεύσασα ποῦ ἔμελλε ν' ἀπολήξῃ ἡ ὑβριστικὴ συμπάθειά του. Μ' ἔδωκε διὰ τῆς λεπτῆς καὶ ἁμα ψυχρᾶς ὁμιλίας του, καίτοι εὐγενικωτάτης, νὰ ἐννοήσω ὅτι αὐτὸς μὲν ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του ὡς γέροντα πλέον καὶ ὅσον ἔδει πλούσιον, ὅπως μὲ ἀναλάβῃ, ἀλλ' ὅτι νέος τις λόρδος βαθύπλουτος, τὸν ὅποιον αὐτὸς μὲ εἶχε παρουσιάσει, καὶ ὅστις εἶχεν ἔλθει πρὸς ἐπίσκεψίν μου δις ἢ τρίς, τὸν ἐνεπιστεύθη τὴν ἐντιμὸν μεσιτείαν νὰ μὲ προτείνῃ μεγάλως καὶ λαμπρὰς ὑποσχέσεις. Μ' ἐκόπη ἡ δύναμις τοῦ ν' ἀποκριθῶ εἰς τοιαύτην ὑβρίν· ἤμην τόσον ἀδύνατος καὶ καταβεβλημένη, ὥστε ἤρχισα νὰ κλαίω μὴ λέγουσα τίποτε. Ἐξέλαβεν ὁ ἐπονείδιστος Χιάλμος ἐκ τούτου ὅτι ἐκλονίσθην, καὶ ὅπως μὲ κάμῃ ν' ἀποφασίσω ὀριστικῶς, μ' ἐφάνερυνεν ὅτι ὁ Λεῶνης δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Βενετίαν, ὅτι αὐτὸς ὑπῆρχεν ἀλυσόδετος εἰς τοὺς πόδας τῆς προίγκησίσης Ζαγγαρόλης, καὶ ὅτι τὸν ἔδωκε πᾶσαν πληρεξουσιότητα νὰ διαπραγματευθῇ μετ' ἐμοῦ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ ἀγανάκτησις ἐπ' ἀνέφερε τέλος εἰς ἐμὲ τὴν ἀγγίνουσαν τῆς ὁποίας εἶχα ἀνάγκην ὅπως τὸν ὀνειδίσω καὶ τὸν καταφρονήσω καθὼς τὸν ἔπρεπε. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐφάνη ἐν ἀμηχανίᾳ, πάραυτα ὅμως συνελθὼν.

— Βλέπω, κυρία μου, εἶπεν, ὅτι ἡ νεότης καὶ ἡ ἀθωότης σας ἠπατήθησαν σκληρῶς καὶ διὰ τοῦτο δὲν σᾶς ἀνταποδίδω μίσους ἀντὶ μίσους. Μὲ παραγωνρίζετε καὶ μὲ κατακρίνετε, ἐνῶ ἐγὼ σᾶς γνωρίζω καὶ σᾶς τιμῶ· διὸ καὶ ἀπέναντι τῶν ἐπιτιμήσεων καὶ τῶν ὑβρεῶν σας δὲν θὰ παρεκκλίνω ἀπὸ τὸν στοικισμὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ὀφείλει νὰ ὀπλιζέται ἡ ἀληθινὴ ἀφοσίωσις, ἀλλὰ θὰ σᾶς εἰπῶ εἰς ὅποιον βάραθρον ἐπέσατε καὶ ἀπὸ ποῖαν ἀθλιότητα θέλω νὰ νὰ σᾶς ἀπολυτρώσω.

Μὲ τόσῃ γαλήνῃ καὶ πειθῷ ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, ὥστε ὁ εὐκολόπιστος χαρακτήρ μου ἐκάμθη. Ἐσκέφην πρὸς μίαν στιγμὴν, ὅτι ἐντὸς τῆς τύρβης τῶν συμφορῶν μου εἶχα ἴσως παραγωνρίσει ἕνα εἰλικρινῆ ἄνθρωπον. Συναρπασθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀναιδῇ γαλήνῃ τὸν προσώπου του, ἐλησμόνησα τοὺς βδελυροὺς λόγους οὓς εἶχε προσφέρει πρὶν, καὶ τὸν ἔδωκα καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ· αὐτὸς δὲ ἰδὼν ὅτι ὤφειλε νὰ δράξῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ δισταγμοῦ καὶ τῆς ἀδυναμίας μου, ἔσπευσε νὰ μὲ δώσῃ περὶ τοῦ Λεῶνης πληροφορίας τινὰς μυσαρὰς μὲν, ἀλλὰ καὶ ἀληθεστάτας.

— Θαυμάζω, εἶπε, πῶς ἡ εὐκολόπιστος καρδιά σας ἠμύρεσε νὰ ἀγαπήσῃ τόσον καιρὸν ἕνα χαρακτήρα τοιοῦτον. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ φύσις τὸν ἐπροίκισε μὲ ἀκαταμάχητα θέλητρα, καὶ ὅτι ἔχει μίαν ἐπιτηδεϊότητα μοναδικήν τὸ νὰ κρύπτῃ τὴν διαφθοράν του καὶ νὰ παρίσταται ὡς κατὰ πάντα χρηστός. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης εἶναι γνωστὸς ὡς χαριτωμένον ἀχρεῖον ἀγγεῖον, οἱ λόγοι μὲν

νον εις τὴν Ἰταλίαν γινώσκουν ὅτι εἶναι καὶ ἱκανὸς νὰ πράξῃ πᾶσαν ἀτιμίαν, πᾶν ἔγκλημα πρὸς πραγματοποίησιν τῶν ἀναριθμητῶν ὀνείρων τῆς φαντασίας του. Ἐπειδὴ εἶναι καὶ ὀλίγον τι ποιητής, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ παθαίνεται, νὰ κατανοῇ καὶ νὰ πιθηκίζῃ πᾶσαν ἀρετὴν, νὰ μελετᾷ καὶ νὰ ἐπιτηδεύεται πάντα χαρακτῆρα. Νομίζει ὅτι αἰσθάνεται ὅσα μιμείται, καὶ τόσον συνταυτίζεται ἐνὸς μετὰ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐξέλεξε νὰ παραστήσῃ, ὥστε ἐμφορεῖται ἀπὸ τὰ πάθη καὶ ὑφύεται εἰς τὸ μέγεθος ἐκείνου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ του εἶναι κατὰ βάθος οὐτιδανὴ καὶ διεσθαρμένη, ἐπειδὴ εἶναι ὅλος προσποίησις μόνον καὶ φαντασιοκοπία, αἰφνης ἐξυπνᾷ ἡ κακία ἐντὸς τοῦ αἵματός του, καὶ ἡ ὑποκρισία του αἰσθάνεται ἀκηδὴν ἥτις τὸν ἐλαύνει εἰς ἕξεις ὅπως ἐναντίας πρὸς ἐκείνας αἵτινες ἐφαίνοντο ὡς φυσικαὶ εἰς αὐτόν. Ὅσοι δὲν τὸν εἶδαν εἰμὴ ὑπὸ τὰς ψευδεῖς του φάσεις ἀποροῦν καὶ νομίζουν ὅτι παρεφρόνησεν ὅσοι δὲ πάλιν γινώσκουν, ὅτι ἴδιον τοῦ χαρακτῆρός του εἶναι νὰ μὴ ἔχῃ τίποτε ἀληθές, χαμογελοῦν καὶ περιμένουν ἡσύχως νέαν τινὰ κύτου ἐφεύρεσιν.

Μ' ὅλον ὅτι ἡ ἀποτρόπαιος αὐτῇ εἰκὼν μετὰ δυσπρόστατον εἰς τὸ ἔπακρον, κατὰ βάθος διέβλεπε εἰς αὐτὴν σαφῶς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ Λεῶν. Ἦκουσα ὡς ἐμβρόντητος τὰ νεῦρά μου συνεσπῶντο. Παρετήρουν τὸν Χιάλμην μετὰ ἐκθαμβοὺς ὀφθαλμούς. Χείρων ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι τῆς δυνάμεώς του, ἐξηκολούθησε.

— Θαυμάζετε τὸν τοιοῦτον χαρακτῆρα, αἶ, ἀγαπητῇ μου κυρία, ἂν εἴχετε περισσοτέραν πείραν, θὰ ἐγινώσκετε ὅτι εἶναι πολὺ διαδεδομένος εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλ' ὅπως τὸν ἀποκτήσῃ τις μέχρι βαθμοῦ τίνος, εἶναι χρεῖα καὶ νοδὸς ὅχι κοινοῦ καὶ ἐπειδὴ μᾶλλον ἀγαπῶ νὰ γελῶ μ' ἕνα παμπόνηρον γελωτοποιόν, τοῦ νὰ νυστάζω μ' ἕνα ἀγαθὸν ἀλλ' ἀνιάρων ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο μετ' εἶδετε νὰ ἔχω τόσον στενὴν σχέσιν μ' ἕν ὑποκείμενον τὸ ὁποῖον οὔτε ἀγκυρῶ, οὔτε ὑπολήπτομαι. Εἰλικύσθην ὁμῶς καὶ ἀπὸ τοὺς φιλόφρονες τρόπους σας, ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴν ἡμερότητα σας, ἡσθανόμην πρὸς σας πατρικὴν ἀληθῶς στοργήν. Ὁ νέος λόρδος Ἐδουάρδος, ὅστις πᾶς ἐβλεπεν ἀπὸ τὸ παραθυρὸν τοῦ νὰ μένετε ὁλοκλήρους ὥρας εἰς τὸν ἐξώστην σας σύννους καὶ ἀκίνητος μ' ἐξεμυστηρεῦθη τὸν ὁποῖον συνέλαβε πρὸς σας σφοδρὸν ἔρωτα. Σὰς τὸν εἶχα παρουσιάσει, ἐπιθυμῶν εἰλικρινῶς καὶ διαπύρως νὰ μὴ παρταθῇ ἐπὶ πολὺ ἡ λυπηρὰ καὶ ἐξευτελιστικὴ θέσις ὅπου σας παρήτει ἡ τοῦ Λεῶν ἐγκαταλείψις ἤθευρα ὅτι ὁ λόρδος Ἐδουάρδος ἔχει ψυχὴν ἀξίαν τῆς ψυχῆς σας, καὶ ὅτι θὰ ἀποκαθίστα τὴν ὑπαρξίν σας καὶ εὐδαίμονα καὶ ἔντιμον. . . Καὶ ἦλθα λοιπὸν σήμερον νὰ ἐπαναλάβω τὰς προσπαθείας μου καὶ νὰ σας φανερώσω τὸν ἔρωτά του, ἔρωτα τὸν ὁποῖον σεῖς δὲν ἡθελησάτε νὰ ἐννοήσετε. . .

Ἐδάγκασα τὸ μανδύλλι μου ἀπὸ τὸν θυμὸν μου πλὴν καταδιωρισκομένη ἀπὸ

ἕνα στοχασμὸν ἀπλάνῃ ἐσηκώθην καὶ εἶπα εἰς τὸν Χιάλμην ἐντὸς μου:

— Διατείνεσθε ὅτι ὁ Λεῶν πᾶς ἔδωσε τὴν ἀδελφίαν νὰ με κάμετε αὐτὰς τὰς ἀτίμους προτάσεις; Ἀποδείξατέ με το! ναί, κύριε, πρέπει νὰ τὸ ἀποδείξετε!

Καὶ ἔσεισα τὸν ἀγκῶνά του σπασμωδικῶς.

— ὦ, ἀγαπητῇ μου μικρὰ, μετὰ ἀπεκρίθη, ὁ οὐτιδανὸς μετὰ τὴν ἀπεχθὴ ἐκείνην ἀπάθειάν του, εὐκολον εἰς ἐμὲ εἶναι νὰ τὸ ἀποδείξω, ἀλλὰ πῶς; καὶ σὺ μόνη δὲν τὸ καταλαμβάνεις; Ὁ Λεῶν δὲν σὲ ἀγαπᾷ πλέον ὁ Λεῶν ἔχει τὴν ἀλλήν ἐρφεμένην.

— Ἀποδείξατέ το! ἐπανελάβα ἐκτὸς ἐμαυτῆς.

— Ἀμέσως, ἀμέσως, εἶπεν. Ὁ Λεῶν ἔχει μεγάλην ἀνάγκην χρημάτων, ὑπάρχουν δὲ τινες γυναῖκες ἡλικιωμέναι, τῶν ὁποίων ἡ προστασία δύναται νὰ ἀποβῇ ὠφέλιμος.

— Ἀποδείξατε αὐτὰ ὅσα λέγετε! ἀνέκραξα, ἡ ἐξω ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι μου!

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ διαταραχθῇ ἀλλὰ μετὰ μίαν συμφωνίαν ἂν ἐγὼ εἶπα ψεῦμα, νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ καὶ πλέον νὰ μὴ μεταπατήσω ἀλλ' ἂν εἶπα ἀλήθειαν διαβεβαιῶν σε ὅτι ὁ Λεῶν μ' ἔδωσε τὴν ἐντολήν νὰ σὲ ὁμιλήσω περὶ τοῦ λόρδου Ἐδουάρδου, θὰ στέρξης νὰ ἐπανεέλθω ἐδῶ ἀπόψε μετ' ἐκείνου.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐξήγαγε ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ φορέματός του, ἐπιστολὴν τῆς ὁποίας ἀμὰ ἰδοῦσα τὴν ἐπιγραφὴν ἀνεγνώρισα καὶ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ Λεῶν.

— Ναί, ἀνέκραξα, συναρπάσθεις ἀπὸ τὴν ἀκατάμαχτον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μάθω τὴν τύχην μου ναί! τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ μαρκήσιος ἐξεδίπλωσεν ἡσύχως τὴν ἐπιστολὴν καὶ μετὰ τὴν ἐπαρουσίαν. Ἀνεγνώσας.

«Φίλτατε ἀντικίχη, ἂν καὶ συχνὰ με θυμῶνεις μετὰ τὸν βαθμὸν νὰ σὲ πνίξω πιστεύω, ὅτι ἀληθῶς εἶσαι φίλος μου καὶ εἰλικρινῶς με προσφέρεις τὰς ὑπηρεσίας σου ἀλλ' ὅμως αὐταὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν με χρησιμεύουν, διότι αἱ ὑποθέσεις μου ὑπάγουν θανάτια. Μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον με παρενοχλεῖ καὶ ἐν ταῦτ' ἐμὲ φοβίζει, εἶναι ἡ Ἰουλίττα. Ὅρθως λέγεις, ὅτι αἰφνης δύναται ν' ἀνατρέψῃ ἄρδην ὅλα μου τὰ σχέδια. Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω; Τρέφω τὴν ἀνοητοτάτην συμπάθειαν πρὸς αὐτήν· μίαν συμπάθειαν ἀνυπερέβλητον. Ἡ ἀπογνώσις τῆς κόπτης ὁλῶς μου τὰς δυνάμεις. Δὲν εἰμὶ ποτὶς νὰ τὴν ἰδῶ νὰ κλαίῃ χωρὶς νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τῆς. Πιστεύεις νὰ ἐνδύσῃ, νὰ διασθαρῇ; Ὁχι, σὺ δὲν τὴν γνωρίζεις ποτέ, οὐδέποτε διὰ χρημάτων. Ἀλλὰ, λέγεις, ἀπὸ πείσμα. Ναί, τοῦτο εἶναι πιθανότερον. Ὑπάρχουν γυναῖκες αἱ ὁποῖαι κάμνουν ἀπὸ θυμὸν ὅ,τι δὲν κάμνουν ἀπὸ ἔρωτα. Ἡ Ἰουλίττα εἶναι ὑπερήφανος· περὶ τοῦτο εὐδαιμονῶν ἐσχάτως. Ἄν ἀργήσῃς νὰ με κατηγορήσῃς πρὸς αὐτήν, νὰ τὴν δώσῃς ὁλῶς νὰ ἐνοήσῃ ὅτι εἶμαι ἀπιστος. . . ἴσως! Ἀλλὰ σὲ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὸ συλλογισθῶ χωρὶς νὰ κατασπαράξῃ ἡ ψυχὴ μου. . . Δοκίμασε· ἂν ὑποπέσῃ, θὰ τὴν κατακρονήσω καὶ θὰ τὴν λησμονήσω διὰ παντός· ἂν ἀντισταθῇ. . . αἶ, τότε μετὰ τὴν ἀλήθειαν! βλέπομεν. Οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ καὶ ἡ ἐκδασὶς τῶν προσπαθειῶν σου, μεγάλην ἔχω νὰ φοβῶμαι συμφορὰν, ἡ μέγαν νὰ ὑποστῶ πόνον καρδιάς».

— Τώρα, εἶπεν ὁ ἀντικίχης ἀφοῦ ἐτελείωσα τὴν ἀνάγνωσιν, πᾶν νὰ ζητήσω τὸν λόρδον Ἐδουάρδον.

Ἐκρυφαί τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινα ἄφωνος καὶ

ἀκίνητος. Ἐπειτα αἰφνιδίως κρύπτω εἰς τὸν κόλπον μου τὸ κατὰπτυστον ἐκεῖνο γράμμα καὶ σημερινῶ βιαίως νὰ ἐλθῇ ὁ ὑπηρέτης.

— Εἶπε εἰς τὴν θαλαμηπόλον μου, εἶπα πρὸς αὐτὸν ἅμα ἐμφανισθέντα, νὰ βάλῃ εἰς ἕνα σάκκον ὅ,τι χρειῶδες πρὸς ὁδοιπορίαν μου, ἐντὸς πέντε λεπτῶν, καὶ νὰ φέρῃ ὁ Πέππος τὴν γόνδολαν.

— Τί θές, παιδί μου, νὰ κάμῃς; ἡρώτησεν ὁ ἀντικίχης ἐκθαμβος· ποῦ σκοπεύεις ἀπ' ἐδῶ νὰ πᾶς;

— Εἰς τοῦ λόρδου Ἐδουάρδου, ὡς φαίνεται! ἀπεκρίθην μετὰ πικρὰν εἰρωνείαν τῆς ὁποίας τὴν ἐννοίαν δὲν ἐκατάλαβε. Πήγαινε, ἐπρόσθεσα νὰ τὸν ἀναγγείλῃς ὅτι ἐκέρδησες τὸν μισθόν σου, καὶ ὅτι κάμνω πτερὰ νὰ πετάξω εἰς αὐτόν.

Τότε ἐνόησεν ὅτι τὸν ἐχλεύαζα μανιωδῶς. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐστάθη ὡς δισταζὼν τί νὰ πράξῃ, ἐγὼ δ' ἐξήλθα τῆς αἰθούσης χωρὶς νὰ προσφέρω ἄλλην λέξιν. Ἐπρόρεσα ἀμέσως ἕνα ἔνδυμα ὁδοιπορικόν, καὶ κατέβηκα ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν θαλαμηπόλον μου, φέρουσαν τὸν σάκκον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέβαινα εἰς τὴν γόνδολαν, ἡσθάνθην ἕνα χερί νὰ με κρατῇ ἀπὸ τὸ ἔπαυφορι· στρέφομαι, καὶ βλέπω τὸν Χιάλμην τεταραγμένον καὶ ἐμφοβον.

— Ποῦ πᾶς; μ' ἐρωτᾷ με ἀλλοιωμένην φωνήν.

Τοῦτο μετὰ ἡῤῥανεν ὅτι τέλος πάντων διέσεισα τὴν ἀπάθειάν τοῦ χαλκοπροσώπου ἀλιτηρίου.

— Πᾶν, τὸν λέγω, εἰς τὰ Μεδιόλανα, καὶ οὕτω χάινεις τὰ διακόσια ἢ τριακόσια φλουριά, ἅτινα σὲ ὑπεσχέθη ὁ λόρδος σου.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπε παράφορος· δός με τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, εἰ δ' ἄλλως δὲν σὲ ἀφίνω νὰ φύγῃς.

— Πέππε! ἀνέκραξα μετὰ ὅλον τὴν παροξυσμὸν τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ φόβου ἐνταυτῷ ὀρμήσασα πρὸς τὸν γονδολερῆτην, λύτρωσέ με ἀπ' αὐτὸ τὸν ἄτιμον, ποῦ πᾶγει νὰ μοῦ σπᾷσῃ τὸ χερί.

Ὅλοι οἱ ὑπηρέται τοῦ Λεῶν μετὰ ἡγάπων διὰ τὴν προφότητά μου καὶ ἦσαν εἰς ἐμὲ ἀφωσιωμένοι. Σιωπῶν καὶ ἀμετάτροπος ὁ Πέππος, μετὰ ἀνῆρπασεν εὐθὺς ἐκ τῆς μέσης ἀπὸ τὴν κλίμακα τῆς ἀποδοθῆρας εἰς τὸ σκάφος τοῦ συγχρόνως δὲ διὰ τοῦ ποδός του ἐλάκτισε τὴν τελευταίαν βαθμίδα, καὶ ἡ γόνδολα ἀπεμακρύνθη καθ' ἣν στιγμὴν μετὰ ἐναπέθετε μετὰ θαυμαστὴν ἐπιδεξιότητα καὶ εὐρωστίαν. Ὁ Χιάλμης ὀλίγον ἔλειψε νὰ παρσυσθῇ καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὰ νερά. Ἀπῆλθεν ἀφοῦ μ' ἐξηκόντισε βλέμμα τι ὡς ὄρκον αἰωνίου κατ' ἐμοῦ μίσους καὶ ἀδυσωπότητος ἐκδικήσεως.

Ἐπεται συνέχεια.

Συμφώνως τῇ πολλάκις δημοσιευθείσῃ γνωστοποιήσει ἡμῶν, διακόπτομεν τὴν ἀποστολὴν τῶν «Εκλεκτῶν μυθιστορημάτων» εἰς τοὺς ὀλίγους ἐκ τῶν ἐπαρχίων καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ συνδρομητὰς τοὺς μὴ ἀναγνωσάντας μέχρι τοῦδε τὴν συνδρομὴν τοῦ Γ' ἔτους.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσιν ἐκ νέου τὰ «Εκλ. μυθιστ.» ἃς πέμψωσιν ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει τὴν εὐτελεῖ συνδρομὴν των, καὶ οὕτως ἐπαναληφθῇσεται αὐτοῖς ἡ τακτικὴ καὶ ἀνελλιπὴς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.